

RENOGTERLIV I GRØNLAND II

Af renavlsbestyrer *Jens Rosing*

Den lille rype – og rådslagning

På ovnen står kaffekedlen med en stråle af damp ud af tuden; møjsommeligt rejser jeg mig op for at komme et par næver malede kaffebønner i den. John, der ligger i overkøjen, vågner, drivende våd af sved, for hytten er varm som en stegeovn. Vi tager os en kop kaffe og deler den sidste brødende med vore firbenede venner.

Vi sidder til langt hen imod morgenen og drøfter situationen, der, som dagene går, bliver mere og mere kritisk.

– De kender jo ikke andet land, siger John. For dem er der ikke andet end næsset. –

Efterhånden bliver vi enige om, at dyrene må drives ud om skyggesiden af Rygfinnen. Vi må tage chancen, hvis vi i det hele taget skal gøre os håb om at redde flokken, for når først snefaldet kommer for alvor, vil dyrene snart trampe beiten til og lukke adgangen til planterne for sig selv.

Udenfor hiver en snestorm sig stærkere. Det smælder om hjørnet og pisker mod ruerne. Længe efter at vi er krøbet i soveposerne, ligger vi vågne og tumler med vore tanker.

Dagen var over sin første ungdom, da vi atter vågnede. Balto sad henne ved bordet og drak kaffe. I nattens løb havde han haft en usædvanlig oplevelse:

I læ af en bakke havde han tændt ild, et kæmpebål af elletræer. Pludselig mærkede han en hård »knytnæve« i overarmen, og samtidig sprang »Guvgi« op med et hyl. Det varede en stund, inden han helt kom sig efter forskrækkelsen, og i ildskæret så han da en lille rype, der stod og gloede forvirret på ham. Gamle »Guvgi« sad på sin buskede hale og stirrede betaget på den lille, vinterklædte fugl – uden mine til at ville gøre den noget. Rypen, der havde søgt natteleje i en snedrive, hvor den havde gravet sig et hi, var blevet vækket af sin søde søvn. Blændet tog den til vingerne, ret ind mod bålet, hvor den i eet »skud« havde taget Balto og hans hund.

Trippende gik den ud af lyscirklen, og natten tog den.

Efter Balto's lille beretning krøb vi atter i soveposerne for at sove den hjertelig velkomne snestorm bort.

Et udsnit af tamrenflokken ved Itivnera en vinterdag.

Foto: Jens Rosing

Uvejret varede i to dage. Da det var slut, stod sneen i smådriver om buskene ved hytten.

Vi holdt så en lille rådslagning om, hvordan situationen nu skulle ta's. Een ting var vi enige om: at renerne *ikke* skulle drives ud langs skyggesiden af Rygfinnefjeldet. Det ville være for risikabelt nu på grund af faren for sneskred. Derefter enedes vi om at forsøge at lade dyrene i fred nogle dage for at se, om de så ikke af sig selv ville trække i den rigtige retning.

Ventetiden aftalte vi at fordrive på hver sin måde. Balto skulle gå til hovedstationen ved Itivnera for at samle gamle sække og fiskeemballage og begynde at sy dem sammen, således at vi – i tilfælde af at renerne ikke frivilligt trak bort fra næsset – kunne rejse en fold med »ledearme« ud mod den strækning, dyrene ikke ville passere. John skulle gå til Ameralik for om muligt at opsøge den bortløbne flok. Selv skulle jeg gå til udstedet Kapisigdlit for at proviantere.

Vi pakkede rygsækkene sammen og begav os sent på eftermiddagen til Itivnera, hvor vi endnu havde lidt proviant.

Næste morgen skiltes vi med aftale om at mødes ved vogterhytte I tre dage senere.